

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ชมแล้วก็มีเรื่อง

ก่อนจึงหัน

วันนี้เป็นวันพระ พระแปลว่าประเสริฐ วันนี้เป็นวันพระเป็นวันที่ประเสริฐ จะชวนถวายอาหารกรรมหาบุญหากุศลเข้าสู่ใจ ใจก็กลายเป็นใจที่ประเสริฐไปด้วย ใจนี้สำคัญมาก คนดูตั้งแต่ภายนอก ตั้งแต่ด้านวัตถุ หัวใจทุกคนๆ ไม่มีใครมอง ถ้าว่าศาสนามาสอนก็เปลือยออกนอก พุทธศาสนาจึงจุดสำคัญ มีศาสนาเดียวที่ลอบของพินของไฟ และน้ำท่าที่เลิศเลออยู่ในนั้น ให้ดูใจตัวเองนะอย่าไปดูที่ไหน

คิดจะยกโทษยกกรรมผู้ใด ออกจากใจนี้ละเป็นไฟไปก่อน คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ มองดูแต่เขาไม่ดีๆ ตัวไม่ดีไม่มอง ตัวคือตัวคะนองตัวเดือดร้อน วุ่นวาย ไปที่ไหนหามองแต่โทษแต่กรรมของเขา โทษตัวเองเต็มหัวใจไม่ดู เสียตรงนี้มนุษย์เรา เพราะฉะนั้นจึงมักเกิดเรื่องเกิดราวเสมอ ถ้าดูหัวใจตัวเองแล้วอย่างน้อยไม่ค่อยเกิดและไม่เกิด นั้น เอาสติจับดูซิ จิตนี้มันดับตลอดเวลา ธรรมตาจะติดจะดับอยู่ตลอดเวลา และเสาะแสวงหาสิ่งที่ไม่ค่อยเป็นประโยชน์นั้นแหละ

ว่าคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี แทนที่จะดูหัวใจตัวเอง ตัวมันติดมันดับ ต่าหนิคนนั้น คนนี้ นั้นละไม่ดู ตัวนี้เลยกลายเป็นตัวอันธพาลนักเลงโตอยู่ภายในใจ เกิดเรื่องเกิดราวอยู่ร่วมกันก็เกิด มันอยู่เฉยๆ ไม่ได้นะ มันไม่ได้ดูหัวใจ ปากยิบๆ แสบๆ ปากบอนปากเปราะ ดูไม่ได้นะ ใจมันไม่ดูตัวเองนะซิ นี่นักปฏิบัติ พวกในครวัเป็นยังงัย มีก็ปากอยู่ในครวั คนหนึ่งๆ มันอยากได้ห้าปาก ปากนี้ินินทาคนนั้น ปากนั้นินินทาคนนี้ ปากนี้โจมตีคนนี้ ปากนั้นโจมตีคนนั้น ดูไม่ได้นะ

เดี่ยวในครวันี้ไม่นานนะ เราจับได้ๆ แล้วไล่ออกจากวัดหนีเลย มันกวนพระเหลือเกิน พวกนี้กวนพระ ฆราวาสเข้ามาอยู่ในวัดเลยมาอวดเบ่งในวัดก็มี มาตำหนิวองค์นั้นดองค์นี้ดำ เข้ามาในวัดมันมาเป็นแกนอันสำคัญทำลายวัดแล้วนะ มาฟ้องร้องเรานี้แหละ ว่าครูบาอาจารย์หรือพระองค์นั้นไม่ต้องค์นี้ไม่ดี องค์นั้นใช้อ่านาจอย่างนั้น องค์นี้ใช้อ่านาจอย่างนี้ ตัวเองเป็นเปรตเป็นผีหาเก็บหาเส็มของเศษของเดนไม่ดูเลย สิ่งเหล่านี้เป็นเศษเป็นเดน มันไปหาเก็บตก แล้วใครที่มาอยู่ที่นี้ถ้าท่านไม่ต้อยามาในวัดนี้ให้หนี เราตีให้ไปอยู่แต่เรานะ มันเริ่มมีนะในวัดนี้ เข้ามาอยู่ในวัดเลยมาแผลงฤทธิ์ในวัด พระเลยกลายเป็นนักโทษ ตัวเป็นนักคุณไปแล้วนะเดี๋ยวนี้

อยู่ที่ไหนถ้างตัวเสียดจัญไรมันอยู่ในใจนี้ มันจะติดจะดับ มันอยากพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ส่วนที่จะพูดคุณงามความดีไม่ค่อยพูดนะ พูดมีแต่เรื่องตำหนิติฉินินินทาเขา

ตัวนี้เก่ง ๆ นี่แหละคือตัวอัมธพาล ให้ดูเสีย ใครปากเปราะ ๆ เก่ง ๆ ปากบอนเก่ง ๆ นั้นละ ปากอัมธพาล ปากเปราะ ปากอัมธพาล ปากเลวร้าย ปากศีลปากธรรม ใจดูศีลดูธรรมปากพูดออกมาก็เป็นศีลเป็นธรรม ให้พิจารณาให้ดีนะพวกนี้ เราจำคาญมากพอแล้ว

พระก็ปฏิบัติของพระ เราไม่เคยได้ยินนะ พระมาพูดอย่างนั้นอย่างนี้หรือมาร้องทุกข์ต่อเรา ไม่เห็นมี ท่านตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติต่อกันและกัน มีความสงบร่มเย็น ไม่ไปหามองดูใคร มองดูแต่ใจของตนที่แสดงโทษอยู่ตลอดเวลา เมื่อมองเข้ามา ๆ โทษนี้ก็สงบลง คุณก็ขึ้น ๆ สำหรับพระเรา อย่างในคราวนี้เราสงสัยมากทีเดียว ปากมันจะไม่อยู่เป็นสุขนะ จากนั้นเขียนจดหมายแหย่คนนั้นจดหมายฟ้องคนนี้ หาเรื่องเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปทุกอย่าง

ให้เราจับได้เสียก่อน จับได้ไล่เลย ๆ อย่างน้อยไล่เลย มากกว่านั้นไล่หนีทั้งวัด มันหนักจริง ๆ มีแต่พระปฏิบัติอยู่ท่านไม่ได้ลำบากลำบากอะไร นี่เข้ามาให้ท่านแบกท่านหาม แบกหมดทั้งขี้เลย เหม็นคลุ้งไปหมดในวัด มันไม่ได้มาหาธรรม มาหาขี้เหม็นคลุ้งไปหมด ระวังให้ดีนะพวกในครัว เราเบื่อนะ บางรายเขียนหนังสือมาฟ้องเรา ตัวฟ้องนี้ตัวสำคัญเราจับเอาตรงนั้น ตัวนี้มันไม่อยู่เป็นสุข ปากไม่อยู่เป็นสุข หาฟ้องคนนั้นฟ้องคนนี้ แทนที่เราจะดูคนที่เขาฟ้อง เราดูคนที่ฟ้องเขานั้นแหละ ตัวอยู่ไม่มีความสุขตัวนี้นะ ระวังให้ดี

ใครอยากโดนตีหรือโดนร้ายก็แล้วแต่ ให้เขียนจดหมายมาร้องทุกข์หลวงตามาก ๆ นะ ให้ออกมาจากในครัว คนในครัวเป็นยังไง ไม่ดียังไง บอกว่าคนในครัวไม่ดีหมดทั้งครัว เราจะได้ไล่ออกหนีหมดทั้งครัวเลย อย่าให้มันเหลือเลย พวกเข้ใจหรือยัง มันมามันไม่หาสนใจกับบรรดากับธรรม ปากนี้เปราะที่สุด หาแต่เรื่องแต่ราวคนอื่นแหม ทุกข์จริง ๆ เอาละวันนี้ได้เท่านี้แหละ ได้แต่เรื่องปากเปราะปากบอนเท่านั้น เลยไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร

หลังจ้งหัน

ผู้กำกับ มีปัญหาธรรมะ เขียนมาว่าดังนี้ครับ ลูกบริกรรมพุทโธ เวลาเมื่อก่อนเกิดขึ้นก็จะแยกธาตุ แยกเวทนา แยกจิต แล้วเวทนาจะหายไป ลูกจะพิจารณากายแยกธาตุตลอดมา ระยะเวลา ๆ ลูกเพ่งกายก็จะเห็นโครงกระดูกตัวเอง ครั้งสุดท้ายเห็นโครงกระดูกขาวใสมาก แล้วมีน้ำสีดำไหลจากขาขึ้นมาถึงหน้าอก ลูกหายใจไม่ออกรู้สึกแน่นหน้าอกมา ร่างนั้นของลูกก็เลยระเบิดเป็นเสียง ๆ ลูกยืนดูอยู่พักหนึ่ง จิตผุดขึ้นมาว่าที่หลวงตาเทศน์ว่า ธาตุแตกกายทำลายนั้นคืออัมธพาลหรือ แล้วลูกก็พูดกับตัวเองว่าฉันเราคง

ตายแล้ว แล้วเราจะไปทางไหน มองไปที่ไหนก็โล่งไปหมด แล้วลูกก็พูดกับตัวเองว่าเอา พุทโธก็แล้วกัน

ลูกก็ภาวนาพุทโธถี่ ๆ ตัวก็สะดุ้ง รู้สึกตัวหนัก ๆ กลับมารู้สึกว่ายังไม่ตายลูกก็ดีใจ ลูกก็ยังทำความเพียรต่อไปไม่หยุด แล้วลูกก็เห็นอสุภะดับไตไส้พุงเต็มท้องตัวเอง ลูกเลยร้องไห้โฮออกมาดัง ๆ แล้วมีอีกจิตหนึ่งถามขึ้นว่าร้องทำไม กลัวหรือ ลูกตอบว่าไม่ กลัว จิตก็ถามอีกว่ารังเกียจหรือ ลูกตอบว่าไม่รังเกียจ จิตก็ถามอีกว่าแล้วร้องให้ทำไม ลูกตอบว่าร้องไห้ไม่อยากอยู่ จิตถามอีกว่าไม่อยากอยู่แล้วจะไปอยู่ที่ไหน ลูกตอบว่าไม่รู้ แล้วจิตนั้นบอกกับลูกอีกว่า ถ้าไม่อยากอยู่ก็ให้เร่งปฏิบัติเข้า

เวลานี้ลูกได้เร่งปฏิบัติมากขึ้น ลูกได้เอาปริศนาธรรมของหลวงปู่มั่นที่กล่าวว่า **ไม้ซกนก หกพันง่า** ลูกก็เอามาพิจารณาก็เข้าใจ แล้วได้พิจารณากลับไปกลับมา ทันใดนั้นก็รู้สึกมีลมวูบอยู่ภายในร่างกาย ลูกมาพิจารณาเห็นธาตุ ๔ ก็เข้าใจ ขณะนั้น นโม กับ มโน ก็ผุดขึ้นมาในจิตแล้วเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วจิตก็รวมสนิท ขณะจิตรวมอยู่นั้นเกิดภาพนิมิตเป็นเด็กทารกแรกเกิด มีสายสะดือติดรูปร่าง กลิ้งมาอยู่ตรงหน้า ลูกเป็นเด็กผู้หญิงแต่ไม่มีชีวิตแล้ว ลูกสอบถามว่า

๑. ลูกทำมาแบบนี้ถูกต้องหรือไม่

๒. ลูกจะทำอย่างไรต่อไป

หลวงตา เท่าที่ทำมาแล้วถูกต้อง ให้ทำอย่างนั้นตลอดไปด้วยความมีสติกำกับ ตลอด การพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธัญญ์นั้น ละกิริยาของจิตมันจะแสดงออกมา แปลก ๆ ต่าง ๆ อย่างที่เขาเล่ามานี้ แต่ละราย ๆ ไม่เหมือนกัน คนหนึ่งแสดงอาการอย่างหนึ่งออกมา ๆ อย่างที่ว่าเด็กผู้หญิงมาตายอยู่ข้างหน้า นั้นละพระธรรมท่านแสดง ไม่ว่าหญิงว่าชายมาตายตรงหน้า หรือสัตว์มาตายตรงหน้า หรือตัวเราเองไปตายอยู่ตรงหน้า เรา เรียกว่าพระธรรมท่านแสดงภาพให้เห็นเป็นเครื่องสอนเรา อย่าไปตื่นเต้น อย่าตกใจ พระธรรมท่านมีอุบายวิธีการต่าง ๆ สอนเราให้ได้สติตั้ง ให้พยายามต่อไปอย่างนี้แหละ พิจารณาซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้แหลกละเอียด ความรู้ก็จะละเอียดไปตาม ๆ กัน

ผู้กำกับ จากหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

หัวข้อเรื่อง ของบริจาคนหลวงตาบัว ถึงมือศูนย์ดวงตาลาว

อุปกรณ์และเครื่องมือการแพทย์ทันสมัย ที่บริจาควงศรธรรมวิสุทธิมงคล หรือ "หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน" แห่งวัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี ถูกส่งมอบให้กับศูนย์พยาบาลโรคตาในนครหลวงเวียงจันทน์แล้ว ในปลายสัปดาห์ที่ผ่านมา

พิธีรับมอบจัดขึ้นในวันที่ 21 ต.ค. ณ ศูนย์ปันบัวและรักษาสุขภาพตา โดย นาง ธนพร มานะทัต ภริยาเอกอัครราชทูตไทยประจำสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน

ลาว เป็นผู้แทนส่งมอบของฝ่ายไทย และ น.พ.วิฑูณ วิสอนนะวง ผอ.ศูนย์ปิ่นปัวฯ เป็นผู้รับมอบ โดยมี นางสีสะเหลียว ทำมะเทวา ประธานมูลนิธิช่วยเหลือคนทุพพลภาพ สปป.ลาว พร้อมด้วยพนักงานสถานทูตไทย บรรดาแพทย์ ร่วมเป็นสักขีพยาน

ตามรายงานของหนังสือพิมพ์ "เวียงจันทน์ใหม่" ความช่วยเหลือจากพระธรรมวิสุทธิมงคล ประกอบด้วยเตียงผ้าตัดด้วยระบบไฟฟ้า 1 ชุด เครื่องนึ่งฆ่าเชื้อ 1 ชุด เครื่องยิงเลเซอร์รักษาโรคเบาหวาน 1 ชุด เครื่องตรวจหาความผิดปกติของช่องตาส่วนหน้า 1 ชุด เครื่องตรวจเครื่องวางยาสลบ 1 ชุด เครื่องตรวจความผิดปกติของลูกตาส่วนหน้า 1 ชุด เครื่องตรวจเลือดซีวะเคมี 1 ชุด กล้องผ่าตัดตาทันสมัย 1 ชุด เครื่องวัดความดันตา 1 ชุด และเตียงนอนคนไข้ 5 เตียง รวมมูลค่าทั้งหมด 8,285,875 บาท หรือกว่า 220 ล้านบาท

ในวันจันทร์ (24 ต.ค.) ที่ผ่านมา นางสีสะเหลียว กับ น.พ.วิฑูณ ได้นำคณะเดินทางจากนครหลวงเวียงจันทน์ ไปยังวัดป่าบ้านตาด จ.อุดรธานี เพื่อขอบพระคุณในเมตตาของหลวงตามหาบัว ที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนลาว

พระธรรมวิสุทธิมงคล ได้เดินทางไปยังเวียงจันทน์ในต้นเดือน ส.ค.ที่ผ่านมา ตามนิมนต์ของเอกอัครราชทูตไทย นายรัฐกิจ มานะทัต เพื่อเยี่ยมชมศูนย์ปิ่นปัวและรักษาสุขภาพตาแห่งนี้ และได้ให้ความช่วยเหลืออุปกรณ์และเครื่องมือทางการแพทย์ ชุดดังกล่าว

น.พ.สุทธิพงษ์ ปิ่นแก้ว ผอ.โรงพยาบาล อ.โนนสะอาด ผู้ประสานงานการให้ความช่วยเหลือแก่ลาวกล่าวกับ "ผู้จัดการรายวัน" ว่า หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ได้ให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนลาวโดยมองว่า ทั้งชาวไทยและชาวลาวต่างก็เท่าเทียมกัน ควรได้รับสิ่งที่ดีที่สุด

หลวงตา แต่ก่อนก็ช่วยกันมาพักหนึ่งแล้ว ดูจะถึง ๙ ปี ๑๐ ปีแล้วมั้ง อันนี้ก็ช่วยเยอะ สร้างตึกๆ ให้ แล้วก็โรงพยาบาล เอกซเรย์อะไรบ้าง ชุดก่อนก็เหมือนกัน อาหารก็มีชุดก่อน ชุดนี้ก็ให้อาหารไป เขามาขอเราก็ถาม เอารถชนิดไหนมาล่ะ เอานิดไหนมาก็มาเถอะจะให้เต็มรถ เขาฟาตรลสิบล้อมา เต็มรถจริงๆ น้ำมันก็รับกันอย่างนั้น เราส่งสาร ไปดูสภาพ ก็ สพุเพ สตุดา อันว่าสัตว์ทั้งหลายมีใครที่ไหน สพุเพ สตุดา คำเดียวทั่วกันหมดเลย นั่นละธรรมท่านครอบ ท่านไม่มีแยกมีแยะ สพุเพ สตุดา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น มีความหวังพึ่งกันและกันตลอด

พึ่งมาตลอดตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ตกคลอดออกมาก็พึ่งมาตลอด จนกระทั่งเฒ่าแก่แล้วก็พึ่งลูกพึ่งหลาน เนะ เข้าใจไหม ทีแรกลูกพึ่งอย่างแบบนี้ ต่อมาก็พึ่งแบบนั้น เฒ่า

แก่มากแล้วก็เลยทิ้งลูกทิ้งหลานไปอย่างนั้น ทางโน้นไปช่วยเยอะ ถ้าพูดถึงเรื่องอาหารก็เอารถลื้อไปเลย รถลื้อลื้อๆ ไปเลย ไปเขาก็เปิดทางให้เลยเพราะทราบจากทางนี้แล้วว่าจะไปวันนั้นๆ ทางโน้นก็รอรับ เขาก็เตรียมแพ รถเข้านั้นปีก็ขึ้นเลยเที่ยว รถเราเข้าเลยไม่ต้องแยกต้องแยะให้ลำบาก เขาให้ความสะดวกทุกอย่างเลย ไปเขาก็เตรียมรับทางโน้น ทางนี้ไปก็ขึ้นเลย คือเขาเตรียมไว้แล้วว่าเราจะไป เราเอารถบรรทุกของไปพวกอาหารการกิน บอกเขาแล้ว รถจะหนักอยู่ เขาเตรียมเรียบเลยนะ พอไปก็ขึ้นเลย เขาเตรียมมาให้เรียบร้อยแล้ว เข้าใส่โกดังปิ้งเลย

ช่วยนี้ด้วยอำนาจความเมตตา มันไม่มีที่ไหนนะ สัพเพ สตฺตา นี้เข้า นี้ละธรรมเป็นอย่างนั้น ทัวกันหมดเลย ไม่มีแยกมีแยะว่าชาติไหนชั้นไหนวรรณะไหนไม่มี หวังพึ่งกันทั้งนั้นสัตว์โลก จึงต้องช่วยกัน วันที่ไปเวียงจันทน์เราก็ตั้งหน้าไปจริงๆ ไปก็ให้เขาจตุรกายการบกร่องมา เขาจตุรกายการบกร่องมา เราจตุรกายการบกร่องมา มันเท่าไร ๘ ล้านหรือ นี้ละรับทั้งหมดเป็นเงิน ๘ ล้าน ถ้าเขายังมีอีกเอาอีก นั่น ถ้าลงได้ไปเป็นอย่างนั้นไม่ได้เหมือนใคร เอาจริงๆ สู้เลย เราไปก็เข้าโรงพยาบาลเลยเกี่ยวกับเรื่องโรคตา เขาขอมาก่อน ที่แรกเขาขอมาร เราจึงไปดูเองให้มันถนัดชัดเจนด้วยตาของเรา มีอะไรบกร่องให้บอกมา เขาก็จตุรกายการบกร่องมา แล้วมีอะไรอีกล่ะ มีเท่านี้ล่ะว่าจัน เอาหมดเลยนะ เป็นเงิน ๘ ล้านกว่า จตุรกายการบกร่องเอา ติดหนักก็ติด ไม่ได้ถอยนะ

อันนี้ก็พร้อมๆ กันกับโรงพยาบาลศูนย์อุดร อันนี้ก็ ๗ ล้านกว่า ตาแบบเดียวกัน โถ ตานี้สำคัญมากนะไม่ใช่เล่นๆ เราก็อยกข้อเปรียบเทียบภาพพจน์ขึ้นมาให้ดูแล้วไม่ใช่หรือ หัวเราะกันลั่นศาลา มีแต่คนตาบอดทั้งหมด มีคนตาดีแต่เราคนเดียวแล้วถือไม้ไปด้วย ไป...กลับ ไล่ตีเลย มันก็วิ่งชนโน้นชนนี้คนตาบอด ชนกันก็มี ล้มระเนระนาด ทางนี้ตีเปียะๆ ไล่ ไปไม่ทันชี้แตกเหี่ยวรวดออกตามนี้ ยกภาพพจน์ขึ้นมาให้ขบขันให้ดู ตาสำคัญไม่สำคัญดูเอา เป็นอย่างนี้ละ มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ไซ้ไหม พอว่าไป.. กลับพอลูกก็ตีเลย ชนฝาชนเหล่านี้นชนกันล้มระเนระนาด ตีไม่หยุด ฟังเสียงไม้เปียะๆ มันก็กลัวไซ้ ไปไม่ทันชี้แตกเหี่ยวรวดออกเต็มศาลา เอาให้มันเห็นชัดเจนไซ้ นี่ว่าพูดหยาบหรือว่าไฉน นี่ละธรรมยกข้อเปรียบเทียบขึ้นมาเป็นอย่างนี้ มีความจำเป็นอย่างนี้จริงๆ ผิดไหมที่เขาหาว่าพูดหยาบพูดโลน มันบ้าพวกนี้ละ

ตัวของมันตัวหยาบโลนที่สุดไม่ว่า ธรรมสะอาดที่สุดมันก็มาคัดค้านต้านธรรมหาว่าพูดหยาบพูดโลน พูดเรื่องนี่เรื่องไฉน มันมีอยู่กับทุกคน ธรรมท่านสอนให้ทำตนเป็นของน่าดู สังคมมนุษย์ไม่เหมือนสัตว์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายเขาปล่อยหามา ให้อาไร ปุ๊กก็เขาวังมานี้ ก็ตัวเขาไม่มีปัญหา มนุษย์เราลองแสดงมาอย่างนั้นดูได้ไหม นี่ก็สอนเข้าไปในจุดนั้นให้เป็นของน่าดู สังคมเราเป็นสังคมมนุษย์ให้เรียบร้อยดีงาม มองกันยิ้ม

แย้มแจ่มใสด้วยศีลด้วยธรรมต่อกัน อย่าให้เป็นราคะตัณหากำเริบเสิบสานกัดกัน
เหมือนหมา

วิบ ๆ แวม ๆ นี้เราก็คเคยพูด ตั้งแต่ไอ้ตูปมันยังมาสอนคน เราเป็นอาจารย์ของ
คนสอนคนไม่ได้มีหรือ ไอ้ตูปมันเป็นยังไง เขามาเขียนการ์ตูน อันนี้มันก็ติดตามอย่าง
นั้นละ มีผู้หญิงคนหนึ่งเขาผ่าเขาหนีบผ้าข้างนี้ออกหมดเลย ทางนี้เขายังไม่ได้หนีบเขา
ยื่นอยู่ ไอ้ตูปวิ่งมามันก็มาคาบทางไม่ได้หนีบ ทางนี้ก็ตีหัวมัน มาคาบทำไม ตรงนี้ยัง
ไม่ได้หนีบยังไม่ได้ผ่า นั่นตั้งแต่หมามันยังมาสอนคน หยาบหรือไม่หยาบผู้หญิงคนที่ทำ
อย่างนั้น จนกระทั่งหมามาสอน หยาบหรือไม่หยาบ การพูดสอนคนอย่างนี้หยาบแล้ว
หรือ พิจารณาวิชาชาธรรม โลกมันเป็นอยู่แล้ว ธรรมสอนไปตามเรื่องความเป็นของ
โลกต่างหาก ธรรมจะไปหยาบที่ไหน โลกมันหยาบต่างหาก สอนให้มีความสวยงามน่าดู
น่าชมต่างหากนี่นะ มาหาเรื่องราวหยาบอะไร

ธรรมสอนโลกเป็นธรรมที่สะอาดสุดยอดแล้ว โลกที่ตัวมันเป็นมันไม่รู้ว่ายาบ
หรือไม่หยาบ พอใจยังงั้นมันก็ทำอย่างนั้น แต่ธรรมมองดูมองดูไม่ได้ ธรรมนี้มองดูทั่ว
โลกทั่วโลกธาตุนู่น อันนี้มันทำตามความชอบใจของตัวเพียงคนเดียว มันกระจายไป
หมดความสกปรก ธรรมจึงสอนลงไปตรงนั้น ให้ดูเป็นความพอเหมาะพอดี แล้วจะ
หยาบที่ตรงไหนธรรม ไม่ได้หยาบนะ ไม่หยาบ ออกไปนี้เราจึงไม่สนใจกับใคร ทางเดิน
ของธรรมเป็นยังไง เหมาะสมยังงั้นไม่เหมาะสมยังงั้นก็สอนไปตามนั้น เพื่อความดีงาม
ทั้งนั้น ไม่ได้เพื่อความเสียหายแก่ผู้ใด ผู้เป็นต่างหากเสียหาย

เราจึงไม่เคยสนใจกับใคร ว่าพูดหยาบพูดโลนพูดอะไร มันเป็นเรื่องของส้วม
ของถ่านปากอมขี้มันมาพูดอย่างนั้น ปากอมธรรมพูดอย่างหนึ่ง พูดเป็นอรรถเป็นธรรม
ชำระสะสางไปเท่านั้น ปากอมขี้มีแต่กวันเข้ามา มีแต่บุตรแต่คุณเต็มเนื้อเต็มตัว ต่างกัน
ปากอมธรรมสอนชะล้าง

เมื่อวานนี้ก็ไปหนองบัวระเหว ไกลอยู่นะ กลับมารถวิ่งเราดูเข็ม ทางตี ๆ ดูเข็ม
มันฟาดถึง ๑๔๐ นะ ๑๓๐-๑๔๐ ๑๒๐ ไม่อยู่ เราก็มั่วอะไรเพราะคนขับรถเขาขับดี
เราไม่เคยชมมันแหละ ไม่ทราบปากเราเป็นยังไงถ้าไปชมใครมันก็เป็นอะไรแปลก ๆ
ต่าง ๆ ถ้ามีชมใครบ้างมันเป็น อ้าว อย่างนี้เราจะพูดอย่างนั้นไม่ได้ เราจึงไม่เคยชม
เฉย เพราะชมแล้วมันมีเรื่องขึ้นมา ไม่ว่าชมพระชมฆราวาสมันมักจะมี เอ๊ แสดงว่าธรรม
ท่านไม่เห็นด้วยการชม ตัวของผู้ดีดีอยู่แล้ว ชมไม่ชมก็ดีอยู่แล้ว ความหมายว่านั้น ไป
ชมหาอะไร มักเป็นนะ เราจับคำพูดเจ้าของได้ พอมีชมตรงไหนจะมีผลลอบออกมาให้
เห็นไม่มากก็น้อยให้ทราบว่าอย่าพูดอย่าชม ความหมายว่านั้น เราก็มั่ว ถ้าควรตำหนิ

ตำหนิที่เหมือนกัน ชมธรรมดานี้ก็ชม ถ้าชมเจาะจงอย่างนี้ชัด ไม่ทราบเป็นยังไง พอชมขึ้นปั๊บมีละมีเรื่อง

อ.รัตนา ขออนุญาตกราบเรียนเรื่องสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เจ้าคะ ชาวจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีความเห็นร่วมกันว่า จะจัดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน จ.สุราษฎร์ธานี ซึ่งจะขออนุญาตหลวงตาเป็นสถานีวิทยุเครือข่ายร้อยเปอร์เซ็นต์ ของสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนของหลวงตา ซึ่งประกอบด้วยเสาสูง ๔๕ เมตร เครื่องส่งกำลัง ๓๐๐ วัตต์ จะดำเนินการสร้างต้นเดือนพฤศจิกายน ซึ่งถ้าดำเนินการสร้างเสร็จจะกราบมอบถวายหลวงตาอีกครั้ง สถานีนี้อยู่ห่างจากตัวเมืองสุราษฎร์ฯ ๑๐ กิโลเมตร คาดว่าจะเสร็จในราววันที่ ๗ พฤศจิกายนนี้ รวมสถานีสุราษฎร์ฯ เข้าด้วยแล้ว ทางใต้จะมีประมาณ ๗ สถานีเจ้าคะ

หลวงตา เยอะอยู่เหมือนกันนะทางภาคใต้ เวลานี้สถานีนี้รู้สึกจะไปน่าจะเป็นทั่วประเทศไทยแล้ว ดูเหมือนไปทุกภาคแล้วนะ ภาคไหนที่ยังดูไม่มีนะ ทุกภาคแล้วกระจายไป เราพอใจที่พี่น้องทั้งหลายนำธรรมแสดง เพราะธรรมนี้เป็นธรรมบริสุทธิ์ล้วนๆ เลย ตัวเองที่ออกนี้หาข้อต้องติไม่ได้นะ อย่างเทศนาว่าการนี้ เขานำมาอ่านให้เราฟังไม่มีอะไรคัดค้านกันเลยตลอดไป แล้วการเทศน์ของเรา ตามธรรมตาเวลาจะออกพิมพ์นี้เขาจะต้องตรวจทานแก้ไขตัดแปลง ควรเพิ่มก็เพิ่มควรตัดก็ตัดก่อนที่เขาจะออกพิมพ์ในหนังสือทั้งหลายที่เทศน์กัน แต่หลวงตาบ๊วนี้เป็นอะไรก็ไม่รู้ละ ออกเลย พอเทศน์จบนี่ออกพิมพ์ได้เลยๆ เป็นอย่างนั้น มันผิดมันถูกประการใด หรือหลวงตาบ๊วพรวดพราดฟาดกลัวยทั้งเครื่องเลยหรือใจ หรือกินแต่เนื้อ พอออกไปนี้ปั๊บพิมพ์เลยๆ เป็นอย่างนั้น

หลักความเป็นจริงก็คือว่าพอแล้วในนี้ ออกตรงไหนๆ ไม่ได้คัดค้านต้านทานเจ้าของฟังก็หาคัดค้านต้านทานไม่ได้ เช่น เขามาอ่านให้ฟังสำนวนเทศน์เหล่านี้เนาะ สำนวนเทศน์ของเรานี้เขาอ่าน เขาจะออกพิมพ์ก็เรียบไปเลย ไม่ได้แก้นะ ไปเลย มีก็เล่มเป็นแบบเดียวกัน ไม่ได้ตรวจได้ทานได้แก้ไข เพราะพร้อมแล้วในนี้ พอแล้วในนี้ ออกขนาดไหนของธรรมก็พอในขณะนั้นๆ ไปเรื่อย ๆ เลย ถึงวิมุตตินิพพานก็ไม่มีทางแก้เลย ฟุ้งเลย ยิ่งถึงวิมุตตินิพพานยังเป็นเหมือนว่าเข้าด้ายเข้าเข็ม เหมือนเครื่องบินจะลงสนาม นายท่าหรือนายสนามต้องบังคับเครื่องให้เหมาะ ทางนี้ก็ลงเป้ง พลาดไม่ได้ตายเลย ลงตรงแนว

ธรรมะนี่ก็เป็นธรรมะเข้าด้ายเข้าเข็มแบบเดียวกัน ธรรมะภายในหัวใจนี้จึงคล่องแนวเลย พุดที่ตรงไหนๆ ไม่ได้สงสัยเจ้าของ เพราะพอแล้วทุกอย่างในการแสดงออกในบรรดาธรรมทุกชั้น ให้เหมาะกับประชาชนที่จะรับไปเป็นประโยชน์ ที่ได้แก้ไข

ดัดแปลงว่าเทศน์ตรงนั้นผิดไปต้องแก้ไข ไม่มี ว่าอย่างนั้นเลย จะออกสถานีใดก็ออกเถอะ

รู้สึกว่าย่นออกไปตามสถานีต่างๆ จะมากอยู่นะ เพราะเราเทศน์ตั้งแต่สมัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับใครเลย เทศน์สอนพระล้วนๆ บนศาลานี้ยอดธรรม พูดตรงๆ เลยนะ เทศน์สอนพระ ขึ้นแต่สมาธิปัญญาไปเลย เรื่องศีลแนใจทุกองค์แล้ว ไม่มีคำว่าต่างพร้อยขาดไม่มี เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยเทศน์เรื่องศีล ท่านเหล่านี้ที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมแล้วศีลท่านจะละเอียดล่อ สุขุมมาก สมบูรณ์มาก ว่าอย่างนั้นเถอะ ท่านจะไม่แตะอะไรที่ขัดต่อพระวินัย ที่นี้มีแต่ธรรมที่มันมีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกัน ก็ตะเกียกตะกายเป็นธรรมดา

เรื่องธรรมเป็นอย่างหนึ่ง แต่เรื่องพระวินัยแบบเดียวกันเปียบเลย ขัดกันไม่ได้นะพระวินัย พระที่แตกจากกันก็คือพระวินัย ถ้าปฏิบัติขัดต่อพระวินัย แสดงความสกปรกต่อหน้าพระสงฆ์ผู้ตั้งใจปฏิบัติรักษาธรรมรักษาวินัยอยู่ด้วยกันไม่ได้ อย่างน้อยเตือนเสียก่อน จากนั้นมาก็ชับกันเลย นี่ละที่ว่าแตกเป็นนิกายนั้นนิกายนี้ เพราะพระวินัยเป็นสำคัญ ส่วนธรรมท่านไม่ได้กำหนดแยะ ตามกำลังความสามารถของผู้ปฏิบัติธรรม แต่พระวินัยนี้ให้ตรงเปรี๊ยะเลยเชียว หลักพระวินัย อยู่ด้วยกันเป็นผาสูก

ธรรมที่แสดงออกนี้เป็นเรื่องของธรรม นี่ก็เปรี๊ยะเลยทีเดียว พูดตรงๆ ไม่คุยถอดออกจากหัวใจจริงๆ มาเทศน์ว่าการ จะเทศน์สถานีใดก็เทศน์เถอะ เป็นประโยชน์ทั้งนั้นสำหรับผู้ฟังทั้งหลายเพื่ออรรถเพื่อธรรม ยิ่งเทศน์ที่เราเทศน์บนศาลาแต่ก่อนมีตั้งแต่ธรรมเพชรน้ำหนึ่งๆ ที่เดียวออก เทศน์สอนพระฟุ้งๆ เหล่านี้ก็จะออกไปหมด เพราะเทปเหล่านี้เคยออกมานานแล้ว ออกมาตั้งแต่เจียบๆ พระในภาคต่างๆ ทุกภาคเลยนะขอเทปที่เราเทศน์สอนพระไปทุกภาค บรรดาพระกรรมฐานอยู่ที่ไหนเทปในนี้จะออกไปหมดเลย ขอมาเรื่อย ส่งไปเจียบๆ นะ

ที่นี้เวลาออกทางวิทยุนี้ทั่วๆ ไปแล้ว เหล่านี้ก็จะออกไปตามๆ กัน ออกไปเหมือนกันหมด แงงหม้อใหญ่หม้อเล็กหม้อจิ๋วจะออกไปตามๆ กันหมด เราก็อใจว่าธรรมนี้จะเป็นประโยชน์แก่โลกผู้สนใจในอรรถในธรรมทั้งหลาย ได้ประโยชน์แน่นอนเอาละที่นี้ละ (ผู้กำกับอ่านหนังสือเรื่องขอถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อ. ร้องกวาง จังหวัดแพร่ เอฟ เอ็ม ๑๐๒ ได้ดำเนินการสร้างเสร็จแล้วเมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๘ และเริ่มออกอากาศตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐ น. ถึง ๒๓.๐๐ น. โดยกำหนดรับสัญญาณจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนจังหวัดอุดรธานีร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่องค์หลวงตา)

สรุปทองคำชิมซาบถึงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ ทองคำที่หลอมแล้ว ๑๖๒ กิโลกรัม ได้ ๑๓ แท่ง ที่ยังไม่ได้หลอม ๒๒ กิโล ๒๓ บาท ๑ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้วและ

ยังไม่ได้หลอมเป็นทองคำ ๑๘๕ กิโล ๕๕ บาท ๙๐ สตางค์ ถ้ารวมกับทองคำในคลัง
หลวงที่เป็นพิเศษจาก ๑๑ ตันนั้นไป ถ้ารวมทองคำ ๓๗ กิโลครึ่งที่มอบแล้วนั้นเข้า
ด้วยกันเป็น ๒๒๒ กิโล ๒๓ บาท ๑ สตางค์ กรุณาทราบตามนี้ นี่เศษจาก ๑๑ ตันนะ ๓๗
กิโลครึ่งก็มอบแล้ว ถ้าเอา ๓๗ กิโลครึ่งนี้มาบวกกับพวกประเภทน้ำไหลซึมจำนวนย่อย
นี่จะเป็นทองคำ ๒๒๒ กิโล ๒๓ บาท ๑ สตางค์ กรุณาทราบตามนี้ (เข้านี้ทองคำได้ ๓
บาทครึ่งผม) เออ พอใจ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz